

Školní časopis

FÉNIX

Reportáže, události, rozhovory, recenze

TÉMA

VYZPOVÍDALI JSME
NAŠE MATURANTY

KUKÁTKO

NA VÝSTAVĚ STROJE
LEONARDA DA VINCI
V BRNĚ

INSPIREVIEW

S JANEM NĚMCEM O
LITERATUŘE A
ŽURNALISTICE

TIPY NA ČTENÍ

STOJÍ SRDCERVÁČI
VÁŽNĚ ZA VAŠI
POZORNOST?

RECENZE

FILMOVÉ
ZPRACOVÁNÍ JMÉNA
RŮŽE

„NENÍ TŘEBA SE Z TOHO ZHROUTIT, VŽDYCKY TO NĚJAK DOPADNE.“ ŘÍKÁ MATURANTKA

Rok se s rokem sešel a pro všechny studenty zase začalo těžké testové období. Kromě zkoušení je ale také načase rozloučit se s našimi maturanty. Ti si pro nás v květnu připravili dva zábavné dny na různá témata. A my tak byli svědky toho, že policejní sbor může vycházet i s nejhledanějšími španělskými lupiči, nebo, že postavy z Večerníčku a slavná cirkusová manéž jsou super parťáci.

Příjemná atmosféra, která se šířila celou školou, přetrvala ještě několik následujících dnů. A my za to maturantům velmi děkujeme. Jaké to však bylo pro ty, kteří v tyto dny hráli hlavní role?

Pro červnové číslo Fénixe jsme vyzpovídali Adama Feruse ze třídy 8A8, Michala Denka ze třídy 6A6, Františka Provazníka ze třídy 6Š6 a Ivu Hanusovou ze třídy 4A4.

Proč jste si zvolili toto téma na poslední zvonění? (8A8 – Policie v akci; 6A6 – Večerníček; 6Š6 – Cirkus; 4A4 – La Casa de Papel)

Adam (8A8): Na to zrovna nejsem nejlepší člověk. (smích) Já jsem to nevymyslel, ale podle mě to bylo něco ve stylu, že se naše třída klasicky na ničem nedomluvila a vymýšleli jsme to na poslední chvíli. Takže tam někdo hodil téma Policajti a zloději a chytli jsme se toho. A pak jsme to začali nabalovat a vymýšlet k tomu různé věci.

Michal (6A6): Večerníček jsme si zvolili především, protože jsme se moc nemohli domluvit, co bychom si vybrali, jako téma posledního zvonění. Chtěli jsme si původně vzít Shreka, ale to nejdřív řeklo čtyřletko, že si vezme, ale potom to zrušilo. Nakonec jsme se teda rozhodli, protože nás už tížil čas, že si vybereme právě Večerníčka, protože je to rozmanité téma, kde si každý může najít nějakou svoji oblíbenou postavu a nějak se také můžeme domluvit hromadně.

František (6Š6): No, ono to tak nějak vyplynulo samo ze sebe. My jsme původně chtěli za téma Shreka, ale v tom nás předběhl Lerch, tak jsme si jako řekli, co by nás mohlo více vystihnout? Vzhledem k tomu, že jsme si v tu dobu říkali Tupani, tak nás to navedlo na ten Cirkus. Takže to bylo takové ikonické pro naši třídu.

Iva (4A4): No, ono vybírání toho, za co půjdeme jako třída na poslední zvonění bylo poměrně náročné, protože jsme měli asi osm návrhů a prostě jsme se vůbec nemohli shodnout. Když nám zůstali poslední dva návrhy, tak někoho napadlo, proč neudělat třeba La Casa de Papel? Nějak jsme se toho chytli, protože se nám líbilo, že tam všichni budem v té velké partě, v červeném, všichni budem tak nějak stejný a bude to vypadat pěkně. Myslím, že se to povedlo, akorát za mě byl problém, co se týče nižšího gymnasia. Když jsme stáli u vchodu do školy, tak tam prostě ty děti nechtěli jít a snažili se nás nějak obejít. Fakt, chodili obloukem, protože se nás báli, takže to mi přišlo trošku nepříjemný. (smích) Ale jinak si myslím, že se to povedlo, a my jsme určitě byli spokojení.

Jakou vzpomínku z GyBy si budeš navždy pamatovat?

Adam: Všechny! Tak určitě Itálii. To nevím, jestli víte, ale s latinou se jezdilo vždy do Itálie. Byl to prostě nejlepší výlet, protože to bylo poprvé, kdy jsme byli někde v zahraničí a profesori nám dali takovou důvěru. Takže nás vypustili prostě někde na Foru Romanu a my jsme si mohli dělat, co jsme chtěli. Potom určitě Anglie, Švýcarsko, Carnuntum, lyžáky a pak nějaké blbosti, co jsme dělali. Jednou jsme se třeba vsadili a já jsem prohrál. Potom jsem musel do školy přijít oblečený jako Arab, což bylo v té době takové kontroverzní. Nicméně jsem tady chodil prostě za Araba. Pamatuju si, že jsem si vybíral den, abych nebyl v dějáku s Maškovou, protože jsem věděl, že ona mně to „zhejtuje“. A pak jsem ji potkal na chodbě a ona mně to naopak hrozně pochválila, že to je hrozně hezký (smích) a že to je prostě takový kulturní a že jsem jí tady rozveselil den.

Michal: Jak jsem se zasekl ve starém výtahu se dvěma spolužáky a čekali jsme tam asi 10 minut, než nás někdo vysvobodí. Jedna spolužačka z toho chytla lehčí klaustrofobický záchvat, druhá k tomu měla zrovna v háji koleno, takže tam byla o berlích, a ještě jsme zvonili zvonek záchrany strašně dlouho (smích). To byl asi nejvtipnější zážitek, na který budu vždycky vzpomínat s láskou.

František: Kterou si budu pamatovat? Pravděpodobně jednu paní profesorku, když mě nechala propadnout z informatiky, i když mně měla vyjít trojka. (smích) Nevím, jak to udělala, ale doteď jí to mám za zlé.

Iva: Se vzpomínkami to bude těžší, protože já jsem zrovna byla takovej klikař. (smích) Takže jsem těch pár akcí, který byly, pomalu neabsolvovala. Třeba na lyžáku ani v Anglii jsem nebyla, protože jsem byla nemocná a prostě mi to nevyšlo. Ale myslím si, že celý to GyBy, celý ty čtyři roky, pokud se to tak dá říct, vzhledem k tomu, že jsme byli tak ty dva roky doma, jsou jedna velká vzpomínka.

Co Ti bude nejvíce chybět?

Adam: Asi ten kolektiv a to, že každý den přijdu do školy a vidím se s těmi stejnými lidmi. My jsme taky se znali osm let, že jo. A profesori, protože třeba s Hrazdírovou, s Franclovou, s Brychtovou taky s Hencovou se znám strašně dlouho a už jsme měli takový otevřený vztah. Taky s Šašinkovou, na tu nesmím zapomenout! Ta mě připravila na moje přijímačky. Takovýto vztah si člověk na vysoký už s profesorem neudělá.

Michal: Spolužáci, některé hodiny, které bývaly vtipné, a takové to středoškolské prostředí. Taky profesori a profesorky, kteří nám na GyBy rozjasňovali dny.

František: Lidi.... Lidi a profesori, protože teďka už to jde do té dospělosti a tam už se s námi nikdo takhle hezky mazlit nebude.

Iva: No já jsem jako první chtěla říct, že mi budou chybět ti kamarádi, který jsem si tam udělala, ale protože doufám a věřím, že se budeme scházet i po střední a že to nějak udržíme, tak to říkat nechci. (smích) Osobně mi bude chybět to okolí GyBy, protože to tam bylo strašně pěkný, i ty hřiště. Hlavně budu moc ráda vzpomínat na to, když jsem seděla na lavičce v tom parku pod GyBy a koukala jsem na tu obrovskou kupu lidí, která si šla pro sváču. Prostě vidět ty lidi mimo školu, jak takhle chodí ty party a vypadaj šťastně, to bylo úplně supr. A samozřejmě, že i ti profesori, protože měli přátelský přístup a bylo to všechno takový příjemný, i ty hodiny probíhaly v takovém přátelském duchu, takže i to mi bude hodně chybět.

Máš nějaké typy pro budoucí maturanty?

Adam: Nepodělejte se z toho! (smích) Je to víc v pohodě, než se to zdá. Asi se začnete připravovat dřív. Nenechávejte to na poslední chvíli, třeba knížky jako já, protože pak z toho budete hodně ve stresu. Ale nakonec, když přijde ten den D, tak už to není tak hrozný, jak se to zdá. Člověk nikdy nezažil tak velkou zkoušku, ale je to zvládnutelný a dá se tam i improvizovat. Takže to není takový, jak si člověk myslí, že to nezvládne.

Michal: Nezačněte se učit týden před maturitou, je to celkem stresový. Maturita není vůbec tak hrozná, jak si myslíte. Můžete mlít celkem blbosti, ale když umíte mluvit, tak to zvládnete určitě. Taky záleží na to, co si vytáhnete. Ale hlavně v klidu. Obrňte se trpělivostí, především na organizaci všech různých školních akcí a takových věcí s tím spjatých, jako stužková, maturák a poslední zvonění. Dělejte to radši v předstihu a rovnou si vyberte někoho, kdo to bude organizovat a ostatní ať mu do toho moc nekecají, protože pak z toho bude bordel neskutečného způsobu.

František: Já jako takový asi úplně ne. Zmínil bych spíš, že je potřeba dávat pozor a poslouchat pokyny profesorů, oni studenta podrží. Dále k tomu stačí přidat nějaké to úsilí k učení, člověk by to pak měl zvládnout.

Iva: Chtěla jsem mluvit o něčem originálním a nechtěla jsem říkat věci, jako ať si dobře rozvrhnete čas, co se týče maturity, ať to nepodceníte, nebo že čtyři roky jsou strašně krátký a ať si užíváte, dokud můžete. Ale bohužel, musím s tímhle souhlasit, protože ten čas doopravdy strašně letí a myslím, že i v mém případě to tak bylo, protože byla „distančka“ a ta zabrala poměrně dost času z těch čtyř let. Určitě bych doporučovala vyčerpat z toho, co nejvíc jde a užívat si s těmi spolužáky, abyste měli na co vzpomínat. Prostě společně tam dospíváte na té střední, takže jsou to takový pěkný okamžiky. A hlavně to brát všechno v klidu. Není třeba se z toho zhroutit, vždycky to nějak dopadne.

Adam: P.S.: Velký dík paní profesorce Těšákové!

Milí maturanti, ještě jednou Vám moc děkujeme za těch několik pěkných let, které jste s námi na GyBy strávili a přejeme Vám hodně úspěchů do budoucích let!

NÁVŠTĚVA U MISTRA LEONARDA

Dnes jsme s Kukátkem podnikli výlet do Technického muzea v Brně. Cílem naší výpravy bylo nakouknout na aktuální výstavu **Stroje Leonarda da Vinci**. V rámci výstavy pořádané k 570. výročí narození Leonarda da Vinciho si můžete prohlédnout více jak 50 modelů jeho strojů, vytvořených přesně podle da Vinciho plánů italskými řemeslníky. Dozvíte se i různé zajímavosti o jeho osobě jako to, že da Vinci sestrojil své létací stroje na základě podrobného pozorování ptáků. Kromě létacích strojů můžete najít – a vyzkoušet si – i stroje pracovní (automatické kladivo, obloukový most, hodiny), válečné (sekací bojový vůz), nebo vodní vybavení (plavecké rukavice). Zamávat křídly prvního létacího stroje by si chtěl zkusit asi každý. Ne každý ale zvládne z dřívěk poskládat miniaturní obloukový most.

Na této výstavě se nudit nebudou ani milovníci umění. Kromě da Vinciho strojů výstava totiž nabízí i reprodukce některých jeho slavných obrazů, jako je Mona Lisa, Jan Křtitel, Poslední večeře nebo Autoportrét. Tajemný úsměv Mony Lisy jste si mohli prohlédnout nerušeně zblízka, monumentální obraz Poslední večeře zabíral jednu celou stěnu, v kontrastu s maličkým da Vinciho Autoportrétem. Celkově byla výstava přehledná a zajímavá. Objevila jsem zde spoustu vynálezů, které bychom si s výtvary Leonarda da Vinciho ani nespojili (jako již zmíněný sekací bojový vůz nebo plavecké rukavice). Interaktivní exponáty a repliky obrazů geniálního umělce a stavitele si můžete prohlédnout do **31.12.2022**.

NÁVRHY STUDENTŮ VÍTÁNY!

Rekultivace naší školní zahrádky je v plném proudu a na nás už čeká celá řada dalších změn. Vedení chce v tomto směru aktivně spolupracovat se studenty, a tak jsme pro ně spolu se školním parlamentem vytvořili krátký dotazník. Ptali jsme se, co by jim zpříjemnilo trávení času ve škole, co by chtěli ve škole a na jejích pozemcích změnit nebo přidat, a to bez ohledu na rozpočet.

Naprostá většina odpovědí se týkala přidání laviček a posezení na chodby i do školního areálu pro trávení času s přáteli, v některých se navrhovalo i otevření dvorků. Mnohokrát požadované bylo také vybavení záchodů toaletními potřebami, mýdlenek a větších zrcadel a častější doplňování toaletního papíru. Zvláště starší studenti často zmiňovali znovuoobnovení bufetu, píték a automatů na kávu. Obměňování obrazů na chodbách a vymalování tříd patřilo mezi požadavky estetického rázu, mezi ty praktické pak zavedení volně přístupné studovny, lavice s přihrádkou, ubrousky v jídelně a silnější Wi-Fi. Čas o přestávkách by mnohým zpříjemnilo více aktivit jako fotbálek, stolní hokej nebo tenis. Velkým tématem byly také koše na recyklování odpadu.

Realizace těchto návrhů budou konzultovány s vedením školy a parlamentem.

Děkujeme za Vaše odpovědi!

(použitá data z dotazníků Fénixe a školního parlamentu)

(POUŽITÁ DATA Z DOTAZNÍKŮ FÉNIXE A ŠKOLNÍHO PARLAMENTU)

„JE SKVĚLÉ DĚLAT, CO ČLOVĚKA PŘIROZENĚ BAVÍ...“

To jsou slova oceňovaného spisovatele a novináře Jana Němce. Šéfredaktor literárního časopisu Host, který zároveň působí ve stejnojmenném nakladatelství, dne 26. 5. navštívil naši školu, aby nás blíže seznámil s tím, co sám zná velmi dobře – s psaním. Velmi mě potěšilo, že pan Němec souhlasil s několika otázkami pro náš vlastní, školní časopis. Následující rozhovor, netradiční tím, že dotazovaným je někdo, kdo se obvykle ptá sám, vám tak nabízí jedinečnou šanci nahlédnout pod pokličku úžasného světa knih a časopisů.

Ve Vaší knize Dějiny světla (2013) jste románovou formou zpracoval životopis významného fotografa Františka Drtíkova. Jak vypadá práce na takovém díle – musíte pracovat s fakty, ale zároveň jde o román. Kolik z takového díla je tedy fikce a kolik ne?

Když chcete psát o něčem, co má reálný základ, samozřejmě si musíte zjistit vše, co se dá. Zajdete do knihovny, já sám jsem se vydal do Galerie Františka Drtíkova. Taky jsem se snažil kontaktovat lidi, kteří ho ještě znali.

V životopise Františka Drtíkova je však spousta bílých míst, úseků, o nichž se nedá nic zjistit, protože ty prameny jednoduše neexistují. Díky tomu pak můžete dost fabulovat a do rešerše doplňovat takové podrobnosti, které už není možné ověřit.

Odkud přichází inspirace pro tyto románové ozdoby?

Myslím, že hodně důležité je umět ty věci vidět, umět si je během psaní představit. Díky tomu pak situace, které se snažíte popsat, ožijí – a vy jste toho všeho tak trochu součástí. Mně například pomáhá, že jsem vizuální typ, takže to, co popisuji, vlastně vidím před sebou. Snažím se být hodně konkrétní a detailní; přijde mi totiž, že vytvořit konkrétní situace je v textu mnohem působivější než děj odvyprávět z dálky.

Jak posléze vypadá editace knihy před tím, než je vydána – kam až může editor zajít, aniž by narušil původní myšlenky autora?

Podle mě se nedá říct, že by práce editora spočívala vnarušování myšlenek autora. Jde spíše o to, že, když jsou myšlenky formulovány nedostatečně jasně, mu je pomůžete ujasnit. Editor teoreticky může zajít kamkoli, kam je v konkrétním případě potřeba. Může autorovi říct, jaký je podle něj v knížce potenciál a ukázat, co mu připadá zajímavé a co by ještě přepsal, aby to lépe vyznělo. Často se dá říct, že je to poměrně brutální; kniha se mnohdy vrací k autorovi a on na ní pracuje několik dalších měsíců. Jde to opravdu do hloubky.

Pokud nyní budeme mluvit konkrétně o Vás, co považujete za svůj největší úspěch v literatuře?

Myslím, že člověk vždy nejvíce žije poslední knihou, kterou vydal. U mě to ani nebyl román, šlo o knižní rozhovory, které jsme dali dohromady skamarádem Petrem Vizinou [Pozn.: hovoří se o knize Znamení neznámého: Rozhovory o spiritualitě (2021)].

Ale pravda je, že pro mě hodně znamenají Možnosti milostného románu (2019), což je poslední román, který jsem vydal. Byl to větší projekt, takže bych nejspíš vybral toto.

Knihy zase vrací do módy. Pozorujete to nějak v nakladatelství Host?

Určitě stoupá poptávka po české beletrii, naopak hůř se prodává překladová literatura. Neřekl bych tedy, že se mění přímo absolutní počet čtenářů, ale spíš se přesouvají jejich preference. Náklady našich současných autorů za posledních pět let hodně vzrostly. Takže ano, pozorujeme to, ovšem pokud mám být úplně aktuální, nyní se všechno zdražuje. V nakladatelském světě se zvyšují ceny tisku i papíru, což znamená, že se zdražují i knihy. Všichni se proto bojí, jestli se knihy zase nebudou kupovat méně, protože tu mluvíme o zdražování o 15 až 20 procent.

Doporučil byste něco začínajícím spisovatelům?

Tady je docela těžké radit... Myslím si, že je skvělé, když má člověk něco, co ho opravdu baví a čemu se soustavně věnuje. A zpočátku to nemusí být nic, co by vypadalo, že ho uživí.

Obecně nemám rád pragmatické řeči, které občas vedou rodiče nebo učitelé, ve smyslu, že je třeba se rozmyslet, co chcete v životě dělat, a musíte se rozhodnout správně, což znamená jít třeba na práva nebo medicínu. Tam je ta vazba na obory dost jednoznačná, naopak, když píšete něco tady na gymplu, pak ta perspektiva není úplně pevně daná. A takových zájmů je spousta.

Podle mého ale platí, že když člověk něčemu doopravdy věří a dělá to poctivě, vždycky si to nějakou cestu najde. Myslím, že je skvělé dělat, co člověka přirozeně baví. Když to budete dělat dobře, velmi pravděpodobně si to uplatnění najde.

Je podle Vašeho názoru časté, že se spisovatelé vedle literatury věnují ještě další profesi, která se literatury vůbec netýká?

Docela časté to je. Děje se to však spíš z nutnosti, protože je těžké se uživit jen vydáváním knih. Česky mluví poměrně málo lidí, takže ačkoli je kniha třeba docela úspěšná, vtak malém jazykovém prostředí neprodáte takové množství knih, aby vás to uživilo úplně. Proto mají spisovatelé často ještě další, „normální“ zaměstnání; buď jde o něco příbuzného literatuře, jako je tomu i u mě a časopisu Host, nebo dělají něco úplně jiného. Píší pak po večerech nebo o víkendech, což není ideální, ale mnohdy to tak je.

Myslíte si, že je mezi žurnalistikou a literaturou charakterově hodně rozdílů, nebo jsou si naopak velice podobné?

Mohou být dost podobné. Faktem je, že mnozí spisovatelé jsou vzděláním novináři nebo prošli nějakými redakcemi. Ovšem pokud bychom zaostřili na samotný text, je nutné říci, že se jedná o odlišné typy. Žurnalistika je rychlejší, věcnější a aktuálnější, naopak v literatuře potřebujete mít od věcí nějaký odstup a taky si můžete dovolit mluvit o nich způsobem, který se nenabízí jako první.

Může však nastat problém, kdy je spisovatel pracující v redakci zvyklý psát jen žurnalistické texty. Je totiž určitě potřeba si zachovat i svůj osobitý autorský styl.

Jak byste několika slovy vyjádřil práci šéfredaktora v časopise, jako je Host?

Musíte pořád všem připomínat termíny, protože časopis má uzávěrky. Pořád dokola je třeba tlačit na to, aby texty byly včas, musí se dostat k jazykové redaktorce a grafikovi... Naštěstí je ale Host malá redakce, takže vedle toho člověk sám může psát. Ale samozřejmě to zahrnuje spoustu dalších věcí, nejen upomínání!

Tomu upřímně věřím a po dvou hodinách skvělého workshopu určitě nejsem sama.
Panu Němci mockrát děkuji za rozhovor i za čas, který nám věnoval, a těším se na možnou shledanou někdy v budoucnu. Kdo ví, třeba se na kariéru v oblasti žurnalistiky nebo umělecké literatury jednou vydá i někdo z vás, milí čtenáři.

HEARTSTOPPER

PŘÍBĚH DVOU KLUKŮ, KTERÝ SI PROBOJUJE CESTU K VAŠIM SRDCÍM

V posledních dnech jsme na všech sociálních sítích mohli zaslechnout slovo Heartstopper nebo jeho český překlad Srdcerváči. Pokud stále bádáte, jestli komiksová série či její seriálová adaptace stojí vážně za přečtení a zhlédnutí, pojďte se na ně s námi podívat trochu blíže.

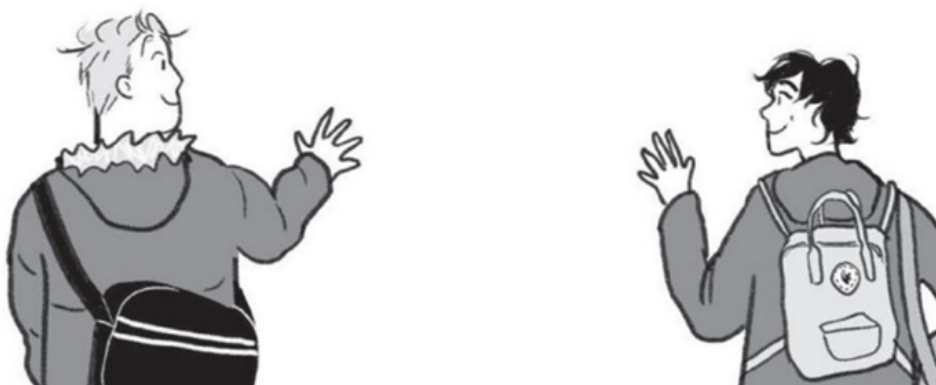
Na počátku všeho byly samozřejmě komiksy. Těm dala život autorka Alice Oseman roku 2018. Hlavní postavou celého příběhu je introvert Charlie Spring, který navštěvuje chlapeckou školu Truham a je gay. Právě jeho coming out způsobil šikanu od starších kluků. V novém školním roce je ale přiřazen k jinému partnerovi, Nicku Nelsonovi. Ten je hvězdou školního ragby týmu a podle všech vypadá jako zlatý retriever.

V prvních měsících od obou postav slýcháme jenom prosté „ahoj“, ale v průběhu školního roku se sblíží. Můžeme tak vidět, jak se jejich přátelství neustále zvětšuje a jsou si čím dál blíže. Také se dozvídáme, že Nick není bezcitný sportovec, ale pod na první pohled tvrdou slupkou ukrývá empatického chlapce. Jak nejenom jejich vztah bude pokračovat se dozvíte ve čtyřech komiksech, které jsou nádherně zpracované, budete se u nich celou dobu potutelně usmívat a prožívat první lásku s nimi. A co číst po Srdcerváčích? Za mě rozhodně Červená, bílá a královsky modrá; Oba na konci zemřou nebo Muffin a čaj.

Právě proto, že nás knižní podoba tak nadchla, byli jsme před zhlédnutím seriálu skeptičtí, jelikož je z dílny Netflixu. Bylo to nejspíš tím, že při adaptaci Všem klukům: PS stále tě miluji se tvůrci vůbec nedrželi knižní předlohy. Již během prvního dílu jsme ale byli mile překvapení. Nejenže byl příběh v rámci možností stejný, ale i herci byli svým komiksovým předlohám podobní. V příběhu je pár změn, někdy něco navíc, ale pořád budete sledovat ten stejný roztomilý pár.

Co bychom chtěli vyzdvihnout je to, že herci jsou stejně staří jako postavy, tím pádem je to více autentické a uvěřitelné. Seriál má zatím 8 epizod po 25 minutách, což se nabízí jako skvělá volba pro vyplnění volného času mezi školou a učením. Jestliže jste milovali Young royals, tak si tento příběh zamilujete taky!

A pokud vás ani tahle krátká recenze nepřesvědčila dát Srdcerváčům šanci, možná by mohla poselství, která jsou v příběhu skryta - být sám sebou je to nejlepší rozhodnutí; coming out nemusí být snadný, ale ulehčí nám to život; a že za lásku se občas vyplatí bojovat.

KNIHY NA SOCIÁLNÍCH SÍTÍCH: FOTIT ČI NEFOTIT?

V dnešní době mají sociální sítě velký dopad na náš život. I když je vy sami nepoužíváte, ostatní kolem vás určitě ano. Aplikace jako jsou TikTok a Instagram mají vliv na to jak se naši vrstevníci chovají, oblékají a co poslouchají. Efekt sociálních médií většina společnosti vnímají jako špatný, ovšem působení těchto sítí může vyvolat i zájem o literaturu. Trendy, které nutí lidi vzít do ruky knihu a vyfotit se s ní, narůstají v oblíbenosti. Knížky na těchto fotkách jsou vnímány jako estetický prvek, nikoliv jako umělecké dílo. Vyvolávají pocit vzdělanosti autora fotky a intelektuální dospělosti. Při pořizování takovéto fotky musí člověk přemýšlet nad tím, jakou vybrat. Ve většině případů vyhraje vždy nějaký milostný román, který není výrazný a dost populární na to aby ho vnímali sledující dané osoby. Ovšem v případě, že si osoba vybere vážnou literaturu, zažije skeptickou kritiku “bookstagramu”.

Jako dobrý příklad poslouží třeba sestry Hadidovy. V roce 2019 byla Gigi Hadid spatřena, jak nese knihu Cizinec napsanou Albertem Camusem a její sestra, Bella Hadid, vedle ní držela v ruce román Outsider od Stephena Kinga. Tato událost měla velkou odezvu na sociálních médiích. Mnoho lidí debatovalo, zda sestry Hadidové držely knihy jako metaforu pro jejich životy v branži modelingu, či jestli si jen chystaly četbu na jejich jízdu limuzínou. V této době se začal rozrůstat “bookstagram” a “booktok”, globální komunitu čtenářů, kteří zveřejňovali obsah týkající se literatury. Případ sester Hadidových rozpoutal debatu ohledně focení se s knihami na instagramu. Chtěli se tak autoři fotek podělit o to, co právě čtou? Nebo snad chtěli jen upoutat pozornost tím, že čtou?

My se pak ptáme, jaký vliv má tento trend na literaturu samotnou. Může jí uškodit? Ukazuje se, že právě naopak. I přesto, že některé uživatele může navádět k tomu, aby se bezdůvodně vyfotili s knížkou a do popisku dali jen desítky hashtagů, některé můžou knihy ve zveřejněném obsahu nadchnout a oslovit.

Jako generace, která velmi často zjišťuje co číst na internetu, si myslíme, že tendence používat literaturu jako estetický prvek v kompozicích může být přínosná i pro ty co jen “lajkují”. Vždyť nikdy nevíme, kolik lidí jsme svými příspěvky úspěšně přivedli do světa knih.

zdroj obrázku: <https://www.csfd.cz/film/166-jmeno-ruze/galerie/>

8/10

JMÉNO RŮŽE, FILM O KNIZE Z KÁNONU

Pro tohle číslo našeho časopisu jsem si vybrala ke zhlédnutí filmové zpracování knihy Jméno růže z roku 1986. Je to zároveň jedna z položek v kánonu, ze kterého se vybírá seznam knih pro přečtení na maturitu, doufám tak, že řadě studentů mohou následující řádky pomoci s výběrem.

Hlavní postavou je mladý mnich Adso, který společně se svým mistrem Vilémem z Baskervillu (Sean Connery, čest jeho památce) docestuje do nejmenovaného italského opatství. Tam se ale dějí podivné věci – pravidelně jsou nalézána těla tamních mnichů. A protože je Vilémova bystrost a inteligence uznávaná a věhlasná široko daleko, hodlá kromě svého původního poselství mimo jiné vyřešit, jestli mají úmrtí něco společného a co je způsobilo.

Jméno růže je snad jedna z mých nejoblíbenějších knih vůbec, proto mě upřímně filmová verze zpočátku poměrně zklamala. Jenže musím také brát v potaz, že se jedná o pokus vtěsnat čtyřistastránkovou knihu do dvouhodinového filmu, což, když prominu vynechání několika sáhodlouhých scén a vměstnání událostí původně celého týdne do tří dnů, se podařilo dobře.

Vylekala jsem se u celkového obrazu filmu, například možná až odporného vzhledu některých postav a špinavého prostředí, ale když o tom člověk zapřemýšlí, tak to tak historicky sedí lépe. Copak mohla existovat ve 14. století hygiena? Dovolilo mi to tak se na moji milovanou knihu dívat z jiného úhlu pohledu. Chtěla bych ještě poukázat na detail, který mi utkvěl v hlavě – Vilém se ptá Adsona na latinská slovíčka a to nedává smysl, protože by spolu měli mluvit latinsky celou dobu. Možná drobná nepozornost při psaní scénáře...

Film se vydařil, ale dle mého názoru se vůbec nevyrovná knize, která téma rozebírá ve větší hloubce, takže bych spíš doporučila právě ji. Pokud ale nemáte rádi dlouhé těžké knihy a všeobecně čtení, je film zaručeně dobrá alternativa.

FÉNIXOVA HÁDANKA

Jak dobře znáte své učitele? Fénix vám i do tohoto čísla přichystal krátký rozhovor s profesorem či profesorkou, v tom následujícím prozradí správné řešení. Pro všechny, kteří v prvním čísle hádali, je tady odpověď. Náš první rozhovor nám poskytla paní profesorka Hanáčková! Uhodnete, kdo se za hádankou ukrývá dnes?

Fénix vám přeje hodně štěstí!

Jaká byla Vaše vysněná práce, když jste byl/a menší?

Když jsem byl/a malý/á, tak jsem si rovnal/a plyšáky na židle a chtěl/a jsem být učitelem/kou. Ale v té době jsem nevěděl/a co a koho bych chtěl/a učit.

Máte nějakou oblíbenou volnočasovou aktivitu?

Rád/a trávím čas se svojí rodinou na chalupě. Rád/a chodím na procházky a turistické výlety. Také rád/a jezdím na kole a v zimě na běžkách.

Jaké jsou Vaše tři nejtypičtější vlastnosti?

Řekl/a bych, že jsem zodpovědný/á, upřímný/á a přátelský/á.

Jaké je Vaše učitelské motto?

Chtěl/a bych, aby studenti pochopili, že se učí pro sebe a ne pro známky nebo kvůli učiteli a rodičům.

Jaké předměty jste ve škole nenáviděl/a?

Nedá se říct, že bych nějaký předmět nenáviděl/a. Ale je pravda, že byla občas nějaká témata, která mě zaujala méně. Nenáviděl/a se asi nedá říct.

Jakou nejhorší chybu podle Vám může student udělat?

Když podvádí, protože podvádí sebe i toho vyučujícího.

Jakou studijní metodu byste doporučil/a svým studentům?

Tak v jednom předmětu vždycky říkám studentům, že prohlížením se nenaučí. Takže vzít si tužku, papír a počítat. Projít si příklady sami. Ve druhém je to obdobné, ale část informací se člověk musí naučit nazpaměť a tady doporučuju různé pojmové mapy anebo nějaké vlastní formy výpisků, lístečků.

Poznámka autorek: Předměty nejsou zmíněny, protože si myslíme, že by to byla pro některé studenty velká nápověda :)

Hlavní článek	Eliška Pokojová, Tereza Tvarůžková
Kukátko	Kristýna Hošková, Marek Hladík
Návrhy studentů - dotazník.....	Kristýna Daňková, Ema Vránová
InspireView	Klára Rašková
Tipy na čtení.....	Kristýna Nečková, Daniel Michlíček
Recenze.....	Tereza Šarbortová
Fénixova hádanka	Eliška Pokojová, Ema Vránová
Grafika.....	Matěj Rutar, Tereza Tvarůžková, Běla Zemanová

Děkujeme za přečtení.

- Redakce školního časopisu

